

**Нема погађања око Српства,
ни коцкања са Српством,
нити злоупотребе Српства**

(патриотски текст)

И ави Иринеју треба дати за право када каже за некога: *Једанпут скојевац, увек скојевац!* Трезвеном и провереном мислиоцу М. Делићу такође: *Једанпут усташа, увек усташа, макар и у руху Мас-пока.* Квази-догматизовани скојевци и комунисти одбијају покајање и смирење као лек против сопствене обмане, све док не наступи час за њихов одлазак под покривач од иловаче. Но њихово држање не треба да нас чуди, коначно, колико ни држање неких наших *ава*, промашених архијереја, протојереја, медијских потурица, професионалних теолога, клановских магова и могула ... Због тога смо ми одскора почели да помињемо на Великом Входу благоверни и христољубиви народ наш Српски. То ћемо и убудуће упорно чинити! Јер и Српству је молитва најсигурнији начин да опстане у савременој поднебесној асени.

Други разлог да помињемо Србе и Српство јесте због чињенице да се наши преци у Рају осећају Србима, и да се препознају као Срби. Хоћемо да кажемо и да исповедимо, да су и Рај и пакао препуни Срба. Али сада и овде ми поклањамо пажњу и срце оним Србима из свих најмноогољуднијих Српских градова под земљом, у јамама и шумама, у логорима, на дну река и језера, плавог Јадрана и Егеја ... на планинским висовима. Све је овде и онде и тамо препуно костију Срба, а у Рају опет, препуно њихових намучених душа.

Целокупна Православна Црква у нашем Српском народу јесте Црква Срба, Православних, али и браће и сестара из многих других народа и племена. Ми успут ништа не губимо истицањем ове чињенице; наша Црква том чињеницом само додатно добија на значају, на храбрости, на веродостојности, на сведочењу, на свечовечанској љубави, на снази, на фактографији свега Српског и мултиетничног, у ставу оних који то доследно истичу, као и у ставу оних који то доследно поричу. У тој визији све пак Српске жртве, од почетка па до овога часа, бивају конкретно и прецизно установљаване и памћене као фактичке, историјске, живе и неотуђиво наше жртве. И то, аман-заман, и ради савести света; ма ради оних који су српске жртве, као и оне из других народа произвели и промовисали као губитничке! А оне су заувек нотиране као жртве Српског Црквеног корпуса, Српске историје и есхатологије.

Све ово не треба доказивати било коме! Још мање онима нашим, који добро знају за рације и војне акције, за погроме, холокаусте и геноциде

намењиване, припремане и спровођене над народом Српским, али и људима из других нација као сажитеља! О свему овоме пише се и говори у Српству све до овога часа; о томе ће се и убудуће писати, говорити, доказивати, па ћемо се ми око тога и рвати са туђинима, али и са својима; ова тема дакле од непролазне је важности за све нас.

Ми знамо колика је цена коштања свега Српства, те зато знамо и да овде, и око њега, не сме бити ценкања. Или јесмо Срби, или нисмо! На нашу жалост, неке наше расрбљене аве, архијереји, протојереји, професионални религиолози и умишљени теолози и чланови кланова и медија у земљи и иностранству, једно мисле, друго говоре а треће раде у вези са насušним питањима која се тичу Српства. Али, ако они мисле да живећи у Српству могу без Српства, тада им треба без двоумљења ставити до знања да ће сами неминовно завршити као обескореењени, и са туђим ознакама и карактеристикама; да ће завршити као самоизоштеници.

Трајан је дакле гнев али и жалост због наше браће-разбраће која расрбљује наше и светско Српство. Ко год опет то чинио у Срба, сам никада неће завршити као исповедник православне предачке вере Српске. Јер сви наши мученици и новомученици скончавали су као исповедници баш, и ради ове оцрквљене и освештане категорије: категорије Српства, у Српској Цркви избрушене, и зато као дијамант тврде.

Метохијски Арнауташи имају једну изреку на рачун Срба. Она је опора, па ћемо је препричати. *Док је Србин дете, он је леп и добар. Како расте, он све више личи на м...е.* Опростило им се или не опростило на речима, тек, ми се нећемо устезати да двојце или тројце, неке опијене архијереје, протојереје, теологе-занатлије, медијске жиранте и млаке аве назовемо одговорнима за издајничке чинове у погледу Српства; чинове у којима колаборатери и чимбеници *пост-истине (post-truth)* забадају последњи клин у свој сопствени, већ давно сипцима изједени сандук заветнога Српства. Тако, они никада неће постати исповедни и заветни Срби, макар замишљали да су их професионални директори савести узвисили до висина ливанских кедрова.

Нека су толике и такве речи од нас невернима Српству довољне и просте. Оне се изричу ради демаскирања истих као мањине који Српску већину све до овога трагичнога часа једнако тлаче и мраче у Србији, Црној Гори, Хрватској, Северној Македонији, Босни и Херцеговини, Европи, Америци ...!

*

Прво, фаустовско искушење знања, свезнања и свемоћи у Српском народу гранична је мисао од које наступи бол сваки пут када се доспе у домен граничних ситуација, и када само-само свезнање или свемоћ

омоћају толико да, наводно, попуне човекову празнину. А требало би да се празнина попуњава смирењем и скромношћу.

Исто се тиче и охрабрења на истрајност у опстанку једног Србина и Српског народа било где и под било којим околностима. Ипак, за то је битан услов да овај ту-и-тамо расејани Србин понајпре није, и да не буде издајник, и да никада неће издати самога себе. Иако је такво очекивање мучан подвиг, често раван утопији, борба ће се водити за непатворено Српство. Такав подвиг се може поклопити чак са подвигом свих Срба који су се настројавали да ступе у светитељство, обликовано разним благодатним нијансама и ступњевима, укључујући првенствено нијансу и ступањ светога мучеништва.

Друго, васељенско искушење у вези са Српством у Српској Православној Цркви, а од којег се искушења ми упорно ограђујемо свуда где се оно појави, јесте искушење посрбљивања свих оних припадника Српске Цркве који по народности нису Срби, него су: Грци, Албанци и Румуни, Бугари, Мађари и Турци, Хрвати, Словенци и Роми, Македонци, Американци и Немци, Аустријанци, Италијани и Французи, Холанђани, Швеђани и Норвежани, Индијанци, Латиноамериканци и Индијанци, Алеути, Африканци и Јапанци, Кинези, Сиријци и Египћани, Абориџини и Енглези ... На њихову националност се од стране Срба никада не сме насртати халапљиво, нити на њу треба гледати србоманично или србоцентрично! Јер гледано аксиоматски, свачији национал-шовинистички прозелитизам у пракси света увек јесте био гиљотина сваком човекољубљу, а у искуству неких Православних Цркава (Бугарске, Румунске, Александријске, Константинопољске ...) гиљотина сваком братољубљу и богољубљу!

*

Зато у нашој Српској Православној Цркви не би требало да има места за било који вид србоманије у односу на браћу у Христу која нису Српскога порекла! Зар они сада као крштени и православни нису, не заборавимо, и небескога порекла?! Јесу!

Зато и у овом нашем патриотском тексту, ми са србоманијом, у односу на браћу других народности у Српској Цркви – немамо никакву сагласност, нити ћемо је икада испољити!!! У односу човекољубивог и братољубивог Српства и све наше православне несрпске браће, наших

сателесника у телу Христовом, ниједан вид насилнога посрбљавања не може изазвати друго до пад на јеванђелском испиту, а ми тај пад никако не желимо себи.

Истовремено, сваки вид тенденциозног и штетног одрицања од свога националног корена, рецимо Српског, и представљања себе у светлу искривљеног идентитета и сумњивог историјског и националног фактицитета, рецимо црногорства или монтенегринства, сигурно ће нас водити ка поништењу народне есенције, и врло брзо ка угаснућу попут самозаборава, што ми не бисмо пожелели ни себи, нити икоме другом.

Понајпре ми то никада нећемо пожелети Србима у целини, претечама мноштва новокомпонованих „нација“. Што се ових других етно-ентитета, временом одметаних од сопственог Српског народног корена тиче, који су му данас постали и идеолошко-биолошки супостати, њих треба препустити њиховој самовољи, али не оној која ће физички угрожавати Србе маљевима, врбама, безданкама, вешалима, огњем и прогонима ... Нити опет оној која ће Српству наносити штету у сваком погледу!

Како та ненадокнадива штета изгледа?

Овако: Ако некеме зафали територија – отми је од Српске! Ако некеме зафали народ – отми га од Српског! Ако некеме зафали деце – отми их од Српске! Ако некеме зафале језик и писмо – отми их од Срба! Ако некеме зафали вера – фалсификуј Српску Православну! Ако некеме треба богатства и историје – отми Српско и од Срба!!!

Данас када Српска Православна Црква слави златни век од уједињења сопствених помесних црквених целина налазећих се широм Европе и света, одређени политички фронтови у Српском народу и коалиције састављене од политичара и црквених људи високога ранга укључују се у тај јубилеј вредан једнога века, али само зато да би својим тенденцијама и енергијама и колаборацијама разбили јединство с њим и око њега!

Јединство и Српскога народа, и Српске Православне Цркве!!!

Еп. крушевачки Давид

